

Závěrečná zpráva

stipendijní pobyt Egon Schiele Art Centrum Český Krumlov

rezident: Aleš Čermák

V rámci stipendijního pobytu v Egon Schiele Centru jsem měl možnost více se zaměřit na konkrétním místě. Před podáním projektu jsem se zkontaktoval s panem Ing. Petrem Hudičákem manažerem krumlovského muzea Seidel, jestli by nebylo možné se blíže zaměřit na práci s fotografickým materiálem, které má muzeum k dispozici. Čili prioritou se pro mě stala práce s archivním materiálem.

Prvotním cílem projektu bylo:

Během pobytu se pokusit blíže proniknout k, pro mě velice jedinečným osobnostem Josefa a Františka Seidlových, ovšem nerad bych se zabýval jejich autobiografií. Pokusil bych se zaměřit na systém a způsob práce a samozřejmě na obrovský archiv z něhož by bylo možné materiály čerpat. Toto bych mohl nazvat prvním stavebním článkem mého projektu.

Z vyzískaných informací sledovat narativní linii, ze které by bylo možné sestavit příběh [užší popis souvislostí], kde by se prolínaly otázky kolem osobností J. a F. Seidlových, způsobu práce a charakteristické historicko-politické souvislosti té doby. Práce s využíváním obrazových metafor a textu. Cílem projektu je, docílit paralel pro možné vnímání a nahlížení na historicko-politické souvislosti, kterých jsme „MY“, jako společnost neustále konfrontováni.

Druhou část mého záměru se mi myslím podařilo dostatečně naplnit. Jako výsledek pobytu jsem připravil a vydal pod nakladatelstvím Ausdruck Books triologii s názvem Chůze. Tato publikace je rozdělena do jakých si tři imaginárních částí „iluzivní, portrétní a historická část. Každá z těchto částí má svůj specifický způsob listování a zacházení je doprovázena úvodním textem a anglickým překladem. Tento text může sloužit jako vstupní kód pro následné čtení knihy. Kniha může být vnímána jako paralela k filmu, či je to její prvotní záměr. Vrací se a otevírá témata po nedávné minulosti, jejichž historie se každým dnem píše a přepisuje se kterou nejsme dostatečně srozuměni čili nejsme sto se sní vypořádat, spíše nevíme jakým způsobem. Kolektivní paměť, časovost a výpovědní hodnota fotografie, otázky kolem Benešových dekretů, otázky vnikající po roce 1946, to jsou témata, kterými jsem se zabýval při práci na této knize. Místo i období v němž se pan Seidl pohyboval a tvořil, my vyšlo doufám že vstříc.

Tímto bych velice rád poděkoval za možnost zúčastnit se tohoto stipendia. Bylo mi velkým potěšením.

S pozdravem

Aleš Čermák

Aleš Čermák

Chůze / Walk

AUSDRUCK BOOKS
2011

ourselves with one of them. The person becomes an actor and we are then those who determine the role. It is our experience and the weight we assign to it that determines the role of the person. This is a continuous applause after the end of the performance. The person is no longer with him or her but in the eyes of the other. "At least one of the modalities of the Other is objectivity." This is how Sartre, in his *Being and Nothingness*, describes the issue of the other person. The other ceases to be "the other" and becomes my imagination of him/her and a person (staging) is a drama in the same. This is a process controlled by me. The nature of my relationship with a stranger or aversion to him/her determines whether she becomes a *figure* or a *personality*. Let us take the support of the space that Foucault in his essay "Maurice Blanchot: The Invention of Outside". In it, he specifies the boundary between the inside and the outside of our self as "as identical, as an echo of another domain, an imaginative landscape, we look for the right words. At the same time, Foucault's idea of the self as a reflection of our ideas of other people

objektivita a vřta, kterou ji přitváříme, má osobní roli. Chůze už není u sebe, ale v nás. „Objektivita je přitvářením jedním se způsobě přitváření druhého v něm.“ Tak Sartre v knize *Bytí a nicota* popisuje problematiku představy druhého člověka. Druhý přetváří být „objektivní“, stává se mou imaginací jeho a toto představitelské (přetváření) je dramatem ve smyslu „divadla světa“, nímž každý působem. Přitváření máha po kontraktu se státní říší, nebo odpor k němu, určují zda-li se člověk stane *figurou* či *osobností*. Vzájemně si na pomoc prostí, který postává Michel Foucault ve své knize *Mýšlení vnějška*. Určuje v ní hranici mezi vnějškem a vnějškem našeho já. Tuto hranici nazývá *Prostředem* a od ní se odvíjí naše vlastní slova a vrací se jako identická, jako echo nějaké jiné krajiny. V této imaginativní krajině hledáme správné vyznění našich slov. Zároveň nám říká Foucaultovo přitváření slova jako reflexe naší představy ostatních lidí. Příklad jichu odvolání do svého říše, italský, přetváří nás vnějškem, zavěšuje dříve před jeho představitelstvem a necháváme mu velmi malý prostor k ústoj. Druhou právě tak velký jako je velikost jeho těla. Takový člověk se pak stává *figurou* ve foucaultovské

